

Sygn. akt V CSK 628/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko G. spółce komandytowej w likwidacji w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 317/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny tego, czy sam fakt rażącego braku elementu ekwiwalentności świadczeń przy nienazwanej umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie, tj. fakt zaistnienia stanu nadzabezpieczenia, może być wyłączną przyczyną uznania umowy za nieważną jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego. Skarżący przedstawił bardzo szczegółową argumentację, przy pomocy której starał się dowieść możliwość wystąpienia odmiennych ocen zaprezentowanego problemu, ale problem ten był przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzący wątpliwości interpretacyjnych nie wymaga dalszych rozważań (por.: wyrok SN z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt III CSK 181/11, OSNC 2012, nr 7 – 8, poz. 101, Biuletyn SN 2012, nr 5, s. 12, wyrok SN z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt II CSK 690/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr D/2012, poz. 83, wyrok SN z dnia 28 października 2010 r., sygn. akt II CSK 218/10, OSNC 2011, nr 6, poz. 72, Biuletyn SN 2010, nr 12, s. 17). Ponadto, rozstrzygnięcie wątpliwości skarżącego nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy, ponieważ osiągnięcie celu powoda w niniejszym postępowaniu jest niemożliwe ze względu na potencjalne roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (por.: wyrok SN z dnia 13 maja 2011 r., sygn. akt V CSK 360/10, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.